

LA MAI MULT, LIA!

Cu noul ei record

**LIA
MANOLIU**

își anunță prezența
dincolo de 60 metri!

Foto: Paul ROMOSAN

alegeți din bogata colecție de confecții noi
TAIORUL, PARDESIUL, JACHETA CU PANTALON
potrivite gustului dumneavoastră

«RAMELE» DE AUR. La campionatele mondiale de la St. Catharines (Canada), canotajul academic din România a izbutit cel mai mare succes din istoria sa: celor aproape șazeci de medalii, și-a adăugat și una de aur, în proba de f 2 + 1. Performanța celor trei rameți români — Ștefan Tudor-Petre Ceapura Gheorghe Gheorghiu (antrenați de Dumitru Popa) — este cu totul remarcabilă. În fotografie (de la stînga spre dreapta): Petre CEAPURA, cărmaciul Gheorghe GHEORGHIU, antrenorul Dumitru POPA, Ștefan TUDOR (la aterizarea Aeroportului internațional București-Otopeni)

RECORDMANUL LA ÎNĂLȚIME... La campionatele europene de atletism de la Paris, rezervele juniorilor, reprezentanții noștri au avut o prezență care, în linia mari, a trecut neobservată. Una din puținele medalii, de argint, cu care s-au înapoiat în țară juniorii noștri, i-a fost decernată lui Csaba Dozsa (de la Tirgu-Mureș, antrenat de profesorul Zoltan Szabo, fost recordman la săritura cu prăjina de metal) care a ocupat locul secund la săritura în înălțime cu 2,16 m. Această performanță reprezintă un nou record național. Fostul recordman, Șerban Ioan, a încercat cu prilejul «patrulaterului» de la București să-și ia revanșa, nereușind însă decât să-și egaleze cea mai bună cifră a sa: 2,15 m. (De altfel, singurul record în cadrul acestui patrulater — România-Elveția-Italia-Ungaria — l-a reușit prăjinistul Dinu Pistalu, care a adăugat celor 5,07 m încă 3 centimetri).

În fotografie, Csaba Dozsa, pe stadionul Republicii.

HAI, TINERETE! Vă prezentăm, cu amintire, și pentru eventuale confruntări cu anii ce vor veni, echipa națională de juniori a României care a cucerit recent «Cupa Prieteniei», în Polonia, după ce a «trecut» de selecționate puternice ca Polonia I, Polonia II, Bulgaria, Ungaria și la care au participat, totodată, juniorii sovietici, cehoslovaci și cei din R.D. Germană.

În picioare: DOBRĂU, SMĂRÂNDACHE, BUCARU, SANDU GABRIEL, SCHEPP, DONOSE, antrenorul C. ARDELEANU.

Jos: AELENEI, DĂNILĂ, NĂSTASE, COJOCARU, BÖLÖNI.

Lipsește din fotografie antrenorul secund VASILE ZAVODA, SANDU MIRCEA, CIOCÎRLAN, BLEJUȘCĂ.

BAIETELUL lui Ștefan Tudor se fâilește cu medalia de aur cucerită de tatăl său la recentele campionate mondiale de canotaj academic. Ne-a promis că după ce și termină ciocolata se va răzbi și el campion. Să avem răbdare...

TOTUL DESPRE FEMEII

Foto: Ion MIHĂ

de vorbă cu
dr. Edith PETRUȚ - MICLEA
directorul Dispensarului pentru
sportivi al Municipiului București

— Am văzut o carte interesantă apărută în Editura Medicală, în care semnați alături de alte 6 autoare...

— Da, Editura Medicală a avut o idee bună. Specialiste în cosmetică, modă, decorații interioare, biologie, educație fizică, dietetică și igienă generală, 7 femei au scris o carte dedicată exclusiv femeilor.

— Așadar, dv. v-ați ocupat de educație fizică...

— Mai exact, de reeducarea funcțională prin gimnastică medicală, de bolile de nutriție (obezitatea, îndeosebi, care la cucoane...). Am scris de asemenea despre dezvoltarea insuficientă la copii.

— Ce ați recomandat, tovarășă doctor?

— Am pornit de la copil, recomandând gimnastică pentru dezvoltarea armonioasă, normală, încă din primele luni de viață. ba și din perioada prenatală; adică exerciții pe care să le

practice viitoarea mamă. De cum știți, probabil, sugarii, școlarii și ceilalți copii trebuie să facă gimnastică, pentru combaterea deficiențelor fizice care se instalează în perioada creștere staturală intensă pentru câștigarea reflexului postură corectă.

— Ce sfătuți pe femei general?

— Să practice gimnastica pentru dezvoltarea fizică generală, gimnastică de menținere și ceterapeutică, unde este cazul. De altfel și în revista «Sport» există câteva cicluri de asemenea exerciții.

— Din câte știm, vă preocupă bugetul-timp...

— Da, în carte am scris despre petrecerea timpului liber, despre vacanță, despre... da, da, despre automobilism...

— Apropos, femeia e bun conducător auto?

— Da, e chiar mai prudent decât bărbatul. Dar în anumite perioade i se cere să fie și

văzătoare, sistemul nervos
e mai labil. Vreau să precizez
știința dovedește că, în gene-
femeia are aceleași valențe
bărbatul. cu excepția dome-
or unde e vorba de forță
tă. Asa că...

- Știm că în studiile dv.
ră și aspecte ale sportului
performanță feminin. Sin-
de partea celor care pre-
d că performanța desfe-
nizează?

- Nici vorbă! E o teorie falsă.
r să precizăm că unele spor-
nu sînt pentru femei. Ca
dic, nu sînt de acord cu spor-
le dure care au început să
e în familia sportului feminin:
balul, catch-ul, judo...

- Fotbalul și judo-ul, mai
s, fac o adevărată vogă...

- Da, dar faptul că în anumite
mente, femeia e trinită bru-
ce jos nu numai că dăunează
anismului, dar are efecte și
upra personalității femeii... În
al (aud că se fac și campio-
e europene!) se utuizează
i mult trenul inferior. Crește,
figur, starea de antrenament
fotbalistelor, dar organismul
se dezvoltă asimetric. Dacă
un bărbat o astfel de dezvoltă-
e nu deranjează, la femeii...

- Spuneți-ne, vă rugăm,
e e părerea medicului spe-
list în privința raportului
formanță-maternitate.

- Statisticile, ca și observa-
personale, atestă nu numai
xistența inconvenientelor, ci
acțiunea favorizantă a spor-
i de performanță asupra ma-
nității. E drept, prima naștere
eva mai grea ca la alte femei,
orită tonicității mari a mușchi-
perineului. În rest însă... Și
zi, o mare sportivă este foarte
vede recuperată. Cunoașteți
urile Leușteanu, Iovan sau
ya Ștefan. ați văzut ce revede
au reluat activitatea Olga
ban-Szabo, sau, mai recent,
ne Kirszenstein—Szewinska.
foarte bune performanțe. Du-
naștere asistăm la o verita-
ă regenerare.

- Cum vedeți femeia con-
mporană?

- Din punctul nostru de ve-
re, apreciem că femeia zilelor
astre se ocupă prea puțin de
însăși și cînd o face este
uficient dirijată, ca să poată
într-adevăr femeie. Evoluată
plan intelectual și social,
meia este — indiferent meri-
anul — într-o ușoară, dar vizi-
ă defeminizare. A dispărut
meia care leșina la apariția
ui șoricel (și asta e bine),
r se trece la altă extremă,
emeii... puțin bărbat. Dezvol-
ea tehnicii, dinamismul vieții
ntemporane, totul concură la
easta.

— Ce e de făcut?

— Femeile să se preocupe
ceva mai mult de ele. să fie mai...
femei. Cred că gimnastica arti-
stică și gimnastica de diminea-
ță le-ar da mai multă grație și
suplete. voleiul și baschetul —
indeminare, scrima — mișcări
controlate și raniere etc.

— Există condiții?

— La noi cred că da. Și unde,
și instructori. Totul depinde de
femei însele. Ce păcat că majori-
tatea preferă înșelătoarea o-
dihnă inactivă. La urma-urmei,
o oră pe zi afectată exercițiului
fizic și sportului ar fi de-ajuns.
Le-ar face mai frumoase, mai
echilibrate psihic, le-ar apăra
de oboseală, de astenie — a-
ceastă boală a secolului.

— Concretizînd puțin lucruri,
cum apreciați că poate
combate femeia — și nu nu-
mai ea — acțiunea nocivă a
agenților negativi din socie-
tatea modernă?

— Zgomotul, aglomerația, po-
luarea aerului, ocupația seden-
tară, transportul mecanic, slaba
activitate a membrilor supe-
rioare (vezi mașina de spălat ș.a.)
viața între patru pereți, ofensiva
automobilului — adică tot 4 pe-
reți — cu care se vizitează în-
tr-o zi... 10 stațiuni climatice
fără să se respire ca lumea un
pic de aer curat — iată tot atîta
agenți care trebuie combătuti
cu fermitate. Cum? Riscînd
să mă repet, prin educație fizică,
sport, prin excursii la sfîrșit de
săptămînă. Circuitul acasă-ser-
viciu — casă-masă-somn-televi-
zor etc. trebuie rupt. Monotonia
deprimă, obosește.

— Cum vedeți femeia anu-
lui 2 000?

— În ultimii ani se observă
o accelerație în creșterea tine-
retului. Valorile creșterii statu-
rale depășesc pe cele prece-
dente la toate popoarele. Ten-
dința e în plină acțiune. Deci, în
anul 2000 e de presupus că fetele
vor fi mai înalte, dar — cred —
cu un schelet mai lung și mai
gracil, cu o musculatură mai
lungă și mai fină, datorată deo-
potrivă creșterii taliei și tehnici-
zării vieții

— Antidotul?

— Instalarea timpurie, de la
cea mai fragedă vîrstă, a activi-
tății de educație fizică, nu ca
un deziderat, cum figurează azi
în diverse planuri ale noastre,
ci ca un IMPERATIV. Numai
astfel se asigură o dezvoltare
fizică armonioasă, acordată cu
înălțimea și cu intelectul care
va evolua foarte rapid. De pe
acum copiii și tinerii — cetățenii
anului 2 000 — trebuie învățați
să îndrăgească exercițiile fizice,
sportul și să fugă de sedenta-
rism. Oboseala fizică e o obo-

Foto: T. ROIBU

seală sănătoasă care duce la
un somn odihnitor.

— Poluarea aerului, tot mai
insistent, ridică probleme deo-
sebite?

— Într-adevăr, poluarea aeru-
lui este o problemă a tuturor
țărilor dezvoltate. Se dez-
voltă industria, se extind orașe-
le. Construcțiile rapide se extind
și ele, cu cortegiul lor de praf,
crește aglomerarea. Ei bine, so-
lția o constituie frecventarea
cu regularitate a bazelor sporti-
ve și de agrement, a parcurilor

de odihnă, a lacurilor din apro-
pierea orașelor, ale căror per-
dele de verdeată purifică atmo-
sfera inconjurătoare. La bazele
sportive, mai ales, regulile de
igienă sînt riguros respectate.
Prin urmare, porțile larg des-
chise bazelor sportive și eva-
darea din oraș prin orice mij-
loace la fiecă sfîrșit de săptă-
mînă, departe de a mai cons-
titui o «modă», devin tot mai
stringent un imperativ.

Maria GEORGESCU

Sosirea în finala la 100 m garduri: Valeria Bufanu rupe firul iar cronometrele arbitrilor indică 13,4 — record național. În medalion, Valeria Bufanu. Probabil, se gindește «pe cînd și alte curse-record?»

LA „INTERNAȚIONALELE” DE ATLETISM

O SINGURĂ PERFORMERĂ

VALERIA BUFANU

Ne-am străduit să fim optimiști, gîndindu-ne la «internaționalele» noastre de atletism. Deși ne-am dat seama că data la care au fost programate este unul din cei mai reductabili... adversari. Dacă, de pildă, federația noastră de specialitate ar fi fixat data înaintea semifinalelor din cadrul Cupei Europei, aceste «internaționale» ar fi constituit un criteriu, un test pentru foarte mulți din cei mai buni atleți ai continentului. Dacă... Așa, pe cine a mai interesat mitingul de la București, tradiționalul (pe hirtie, la ora actuală) miting? Pe cine, am văzut! (Este o vorbă: excepția întărește regula! În cazul de față, excepția au constituit-o sportivii cubanezi.)

Singura strălucire, pentru noi, a adus-o la această ediție a «internaționalelor» VALERIA

BUFANU. Ea a concurat în trei probe. La săritura în lungime a ocupat locul trei (6,10 m), la 100 m plat — locul doi (11,8), iar la 100 m garduri — locul întâi, stabilind totodată și un nou record: 13,4 (vechiul record, care-i aparținea, — 13,5).

În legătură cu restul, după cum se spune, să faci haz de necaz: decît nimic, și-atîta e bine! (Iartă-ne, stimată federație de specialitate! Iertați-ne, stimați antrenori, pe care vă îndrumă și vă controlează federația de specialitate și cluburile dumneavoastră! Iertați-ne, stimați atleți, care vreți să dați mai mult decît puteți, dar — vai! — dați mai puțin decît puteți!!)

H. C.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

Petre HENT
și
Paul OCHIALBI

JOE LOUIS

BILLY CONN ATACĂ TITLUL SUPREM

În rundul șase Louis atacă din nou cu numeroase lovituri la corp. Joe știa că sub această canoadă adversarii săi se apleacă în față, oferindu-i prilejul să-și expedieze teribilul său upercut. Dar Billy nu e dispus să-și

XXXVI

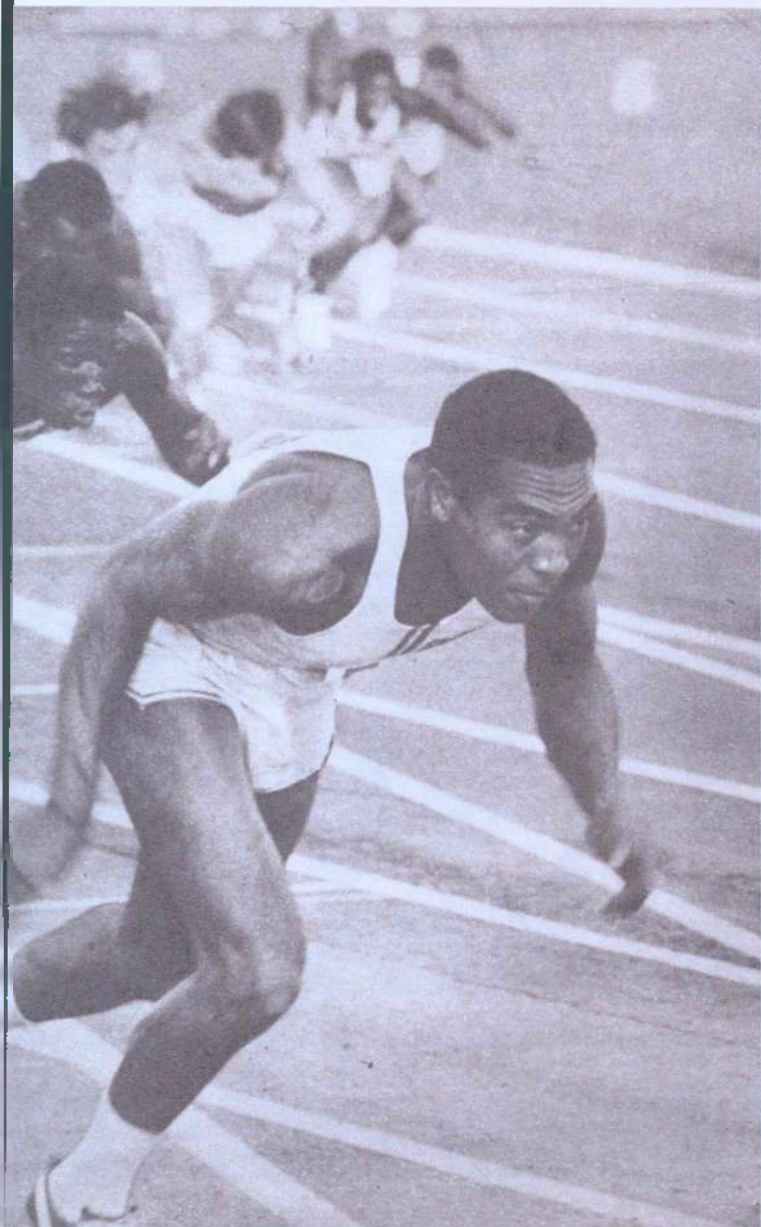
Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat pe așii careului magic de la începutul secolului nostru. Am continuat apoi cu momente din viața lui Joe Louis, povestirea noastră întreprinzîndu-se în timpul... meciului Joe Louis — Billy Conn.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXV)

ofere bărbia și se retrage scîpînd din cursă grație măestriei sale în a se deplasa. Și din nou directele de stînga plasate de Conn turtesc nasul campionului. Minutele, reprizele se scurg una după alta. În timp ce Joe urmărește lovitura decisivă, adversarul său punctează fără încetare. Au ajuns în rundul 12. Acum e clar pentru toată lumea că dacă nu se va întimpla ceva deosebit Billy Conn va câștiga meciul la puncte. Managerul lui Joe Louis, Julian Black, îi atrage atenția elevului său că dacă va continua să aștepte greșeala lui Billy va pierde centura de campion mondial. Era în pauza dinaintea rundului 13. Tot în răgazul acela scurt antrenorul lui Billy Conn, Johnny Ray, socotind că Louis e măcinat de lovituri, își îndeamnă elevul să atace cu serii.

Cea de a 13-a repriză a început furtunos. Joe atacă cu un croșeu de stînga, la care Billy în loc să răspundă și să se retragă, așa cum făcuse pînă atunci, acceptă schimbul și răspunde cu un potop de lovituri de stînga și dreapta. Ideea de a-l martela pe Bombardierul negru i-a fost fatală. Louis a făcut un pas înapoi, plîsînd un formidabil upercut de dreapta, care i-a proiectat lui Billy capul pe spate, dezechilibrîndu-l. Acesta a fost începutul sfîrșitului pentru curajosul Billy Conn. O serie de croșee plasate atît de rapid, încît nici nu puteau fi numărate, l-au făcut să cadă, izbindu-se cu capul de podea. De acolo, de jos, Billy vedea tribunele rotîndu-se cu viteză în jurul său și îl auzea perfect pe arbitru Eddie Joseph numărînd. Ar fi vrut să se miște dar nici un mușchi nu mai răspundea la comenzi. Îl auzea bine și pe managerul său, care îi striga disperat: «Este suficient să te ridici și ai câștigat... Sus, Billy... Sus!...» Dar Billy nu s-a mai putut ridica, rămînînd la podea, așa cum au făcut și ceilalți pretenzenți la sceptrul marelui Joe, pînă ce arbitru a pronunțat cuvîntul fatal, «knockout!»

În timpul celui de-al doilea război mondial, Joe Louis a fost încorporat, servind în armata americană ca sergent și colindînd aproape toată lumea. S-a bucurat de o simpatie și o popularitate deosebite în rîndul colegilor de arme, atît datorită titlului său de campion mondial de box, cît și fa-

Start într-una din serile la 200 m plat. În prim plan, atletul cubanezi, care de altfel a fost în «prim plan» în toate probele de sprint.

OMOLOGĂM SAU NU ?

Unul din cele mai... strășnice recorduri ale atletismului nostru a fost acela la 400 m plat masculin: 47,5. A avut niște picioare atât de solide, încât a rezistat peste un deceniu! Dar iată că la Balcaniada de la București din acest an aceste picioare s-au muțiat și s-au topit precum ceara în fața incandescentului Tudor Puiu (atlet al clubului bucureștean Rapid, antrenat de profesorul Gheorghe Stănel). Tudor Puiu este cronometrat, pe linia de sosire, cu 46,5. Nou record național! O ameliorare spectaculoasă: cu o secundă! Aplauze, felicitări, îmbrățișări, fotografii, filmări, interviuri, titluri în rubricile de sport ale ziarelor și încă ceva care... n-a fost!

Chicici!

Chiar dacă ați ghicit, totuși, hai să vă spunem ce n-a fost. N-a fost ceea ce ar fi trebuit să fie, așa cum scrie la regulament: măsurarea culuarului, în speță a culuarului 8, pe care a alergat și a făcut recordul Tudor Puiu (n.b. — în urmă cu ani, când Armin Hari producea marea «explozie», reușind primul în lume să încheie în zece secunde alergarea pe o sută de metri plat, arbitrii nu i-au omologat recordul mondial, nu pentru că era mai scurtă, ci pentru că pista avea o înclinație favorabilă imperceptibilă, dar înclinație!). A fost nevoie ca unii atleți și antrenori să mirie, pentru a-i convinge, după zile, pe tovarășii de la federația de specialitate să măsoare culuarul 8 (era să

omitem: au fost măsurate și culuarele 7 și 6). S-a constatat la această inexplicabil de tardivă măsurătoare că impricinatul culuar 8 era mai scurt cu doi metri și douăzeci și trei de centimetri (faptul era cunoscut — după cum am aflat — de multă vreme de arbitri, deci, presupunem, și de... alții). Ce hotărâre a fost luată? Linia albă de la care a pornit Tudor Puiu în cursa record a fost anulată cu smoolă și trasată altă linie albă, mai înapoi cu 2,23 m.

Dar, se pare, smoola s-a isprăvit pe pista stadionului Republicii, așa că la federație n-a mai putut fi transportată nici o picătură pentru a-i șterge recordul lui Tudor Puiu, adică de a nu i-l omologa. Acest fapt ne amintește de o altă întâmplare petrecută cu ani în urmă (nu cu foarte mulți) la Timișoara. Ioana Petrescu a realizat atunci un excelent record național la 200 m plat: 23,5! Culuarul a fost măsurat pe întuneric, la lumina opaițelor și recordul a fost omologat, în ciuda multor zimbete semnificative. S-a mai apropiat vreo atletă de-a noastră de 23,5? Dar de 46,5? La «internaționalele» de la București, după ce a fost repus în drepturi culuarul 8, nici chiar Tudor Puiu nu s-a apropiat, pentru că a stat în tribună, când toată lumea dorea să-l vadă la lucru pe 400 m plat bătută pe muchie!

Ce facem, fraților, omologăm sau nu?

Horia CRISTEA

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXVI)

rului că în 1942 donase pentru fondurile armatei americane toți banii câștigați în meciurile cu Buddy Baer (62.200 de dolari) și Abe Simon (45 882).

În 1943 Joe Louis nu mai urcă în ring, iar în 1944 și 1945 susține numai meciuri demonstrative, de trei reprize.

După război, Joe Louis își reia activitatea și, potrivit obiceiului său, acceptă să-și pună din nou titlul în joc. Candidat la sceprul marelui campion negru, un vechi și puternic adversar: Billy Conn.

Vă puteți imagina cât interes a stîrnit această a doua întâlnire dintre cei doi pugiliști, mai ales dacă ținem seama de faptul că trecuseră mai mult de patru ani de când americanii nu au mai avut prilejul să asiste la un meci pentru titlul mondial la toate categoriile și că în ultima întâlnire dintre cei doi, cu puțin noroc Billy Conn putea învinge.

În preajma acestei partide revanșă, programată pentru 19 iunie 1946, ziarele nu au pierdut prilejul să amintească peripețiile primei dispute dintre Louis și Conn, să atragă atenția iubitorilor boxului că Joe implinise 32 de ani și că perioada de întrerupere din timpul războiului putea avea urmări neplăcute pentru el. Reclama făcută acestui meci îmbrăcase într-o multicoloră haină de afișe întregul New York. Pe Broadway, din aproape toate vitrinele magazinelor te priveau portretele celor doi boxeri.

În ciuda faptului că la acest meci au asistat numai 45 266 de spectatori, mai puțini decât la întâlnirile cu Schmeling sau Lou Nova, Joe Louis a primit bursa record a carierei sale: 625 916 dolari. Tot cu prilejul acestei confruntări s-a stabilit și cea mai mare rețetă la meciurile lui Joe Louis: încasări în valoare de 1 925 564 de dolari. Un fotoliu de ring la această partidă a costat o sută de dolari!

Această nouă confruntare dintre Joe Louis și Billy Conn a fost așteptată cu interes nu numai de către americani, ci de toți iubitorii boxului din lume. Dovadă — cei 830 ziaristi din 21 de țări, care au luat loc în seara de 19 iunie 1946 în jurul ringului de la «Yankee Stadium» din New York. Cînd spectacolul a început, în ring se aflau aceiași actori care mai jucaseră

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXVI)

această piesă cu cinci ani în urmă, la 18 iunie 1941: Joe Louis, Billy Conn și arbitrul Eddie Joseph. Și finalul a fost asemănător cu cel din prima... reprezentație, numai că a survenit mai repede, deznodămîntul producîndu-se în rundul opt, adică cu cinci reprize mai devreme decît în prima întâlnire.

Iată cum s-a desfășurat acest al optulea act al revanșei Joe Louis — Billy Conn. În primele secunde inițiativa a aparținut lui Billy, care reușește o frumoasă lovitură de stînga la față. Louis se repede spre adversarul său și cei doi se angajează într-un «clinc» în timpul căruia Billy Conn a început să-i... vorbească adversarului său, pentru a-i dovedi că se simte tare pe poziție. Ce și-au spus cei doi atunci, în minutele acelea de înclătare? Nu se știe. Cert este faptul că lui Joe nu i-a plăcut «conferința» lui Billy și a întrerupt-o furios cu trei lovituri foarte puternice: o stîngă la față și o alta la corp, încheiate cu un fulgerător croșeu de dreapta, care a izbit în plin falca lui Conn. Acesta din urmă ripostează cu o directă de stînga. Joe o blochează și două stîngi și o dreaptă închid unul din ochii lui Billy Conn. Louis atacă dezlănțuit. O dreaptă la maxilar îl zdruncină vizibil pe Billy, care în secunda următoare nu poate evita o serie considerată de cunoscutul cronicar francez Georges Peeters, prezent la acest meci, «cea mai perfectă și cea mai precisă succesiune de lovituri pe care am văzut-o vreodată. Un croșeu de dreapta, un upercut de dreapta și un croșeu de stînga, toate la bărbie». După recepționarea acestei canonade, Billy Conn s-a prăbușit pe spate, iar arbitrul Eddie Joseph l-a numărat: k.o.! Joe Louis câștigase în mod magistral și această luptă, a 23-a, în care titlul mondial fusese în joc.

(va urma)

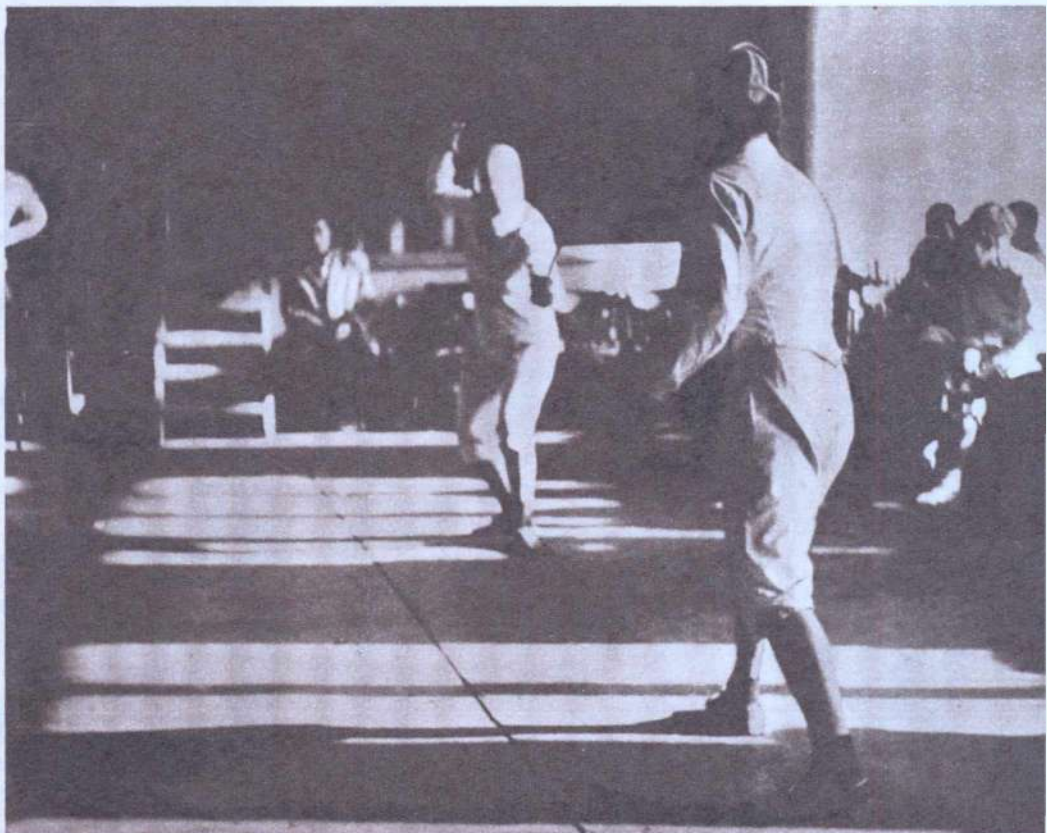
Scrimerii din Că

Odiminează însorită de toamnă. Orașul Carei s-a trezit. Fiecare se grăbește către locul de muncă. Ne îndreptăm și noi spre uzina «Metalul», să facem cunoștință cu Andron Covaci, omul care a reușit o performanță unică, poate, în Europa: înființarea unei secții de scrimă — acest sport cindva eminent aristocratic — în mediul sătesc.

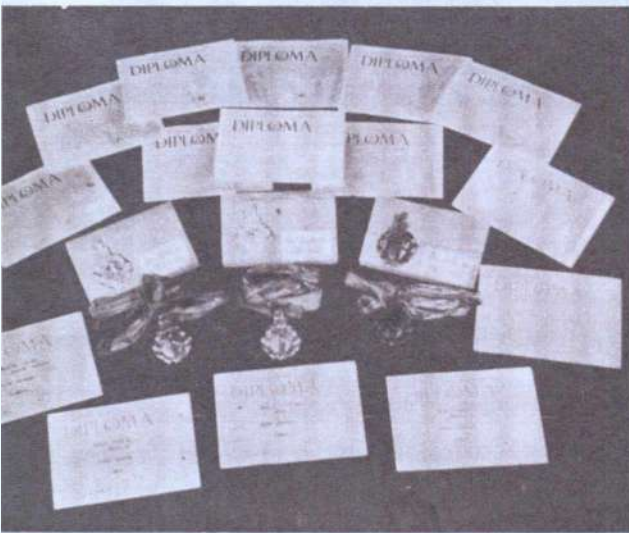
De profesie lăcătuș, Andron Covaci s-a dedicat cu pasiune sportului iubit, pe care-l slujește de peste 20 de ani. Continuând tradiția măștrilor scrimii de pe meleagurile sătmărene, antrenorul Covaci nu s-a mulțumit numai cu activitatea depusă la asociația Victoria Carei. Simțea că poate să facă mai mult. Și iată că, în urmă cu aproape doi ani, la sfîrșitul unui concurs, a primit vizita unei delegații formată din... trei puști.

— Sîntem din Căpleni, nene. Am vrea să facem scrimă, i-au spus cei trei prichindei.

Andron Covaci i-a luat în serios, s-a dus în comună, a vorbit cu părinții copiilor, a făcut rost de sală, a procurat (numai el știe cit de greu) echipament și, în cîteva săptămîni, a luat ființă secția de scrimă a asociației Recolta Căpleni, formată din pionieri și uteciști. Entuziasmul copiilor a fost mare și a rămas intact pînă azi, fapt de care ne-am convins sînd de vorbă cu ei.

Concentrare, finețe, suspense... Emulii lui d' Artagnan în timpul unui asalt.

Medalii, plachete și diplome cucerite de elevii antrenorului Andron Covaci în diferite concursuri.

Căpleni (5 000 de locuitori) este o comună frumoasă, situată la 4 km de Carei, cu oameni foarte gospodari și primitori. Am stat de vorbă cu președintele C.A.P., cu directorul școlii, cu secretarul organizației de partid din comună, precum și cu părinții celor zece «muşchetari» care formează secția. Din toate convorbirile a reieșit hotărîrea de a continua pe drumul pe care s-au angajat. Antrenorul Covaci se poate bizui pe largul concurs al tuturor locuitorilor comunei: entuziasm este, de muncit se muncеște. N-ar fi rău dacă federația s-ar ocupa mai îndeaproape de această asociație. Și aici intrăm în sfera doleanțelor, pe care ni le-a prezentat

antrenorul. În linii mari, există o singură cerință — să fie ajutat măcar la procurarea echipamentului, destul de costisitor, după cum se știe. Lamele, măștile și celelalte componente ale echipamentului unui scrimer au fost confecționate, în cea mai mare parte, din resurse locale, dar pentru viitorii campioni e nevoie și din cele mai bune.

Cu echipa de floretă, antrenorul Andron Covaci s-a calificat și a participat la finala pe țară a campionatului de juniori, de la București. La «Cupa Crasna», echipa formată din Vigh, Pusztai, Czumbriș și Szilagy (băieți în vîrstă de 14—15 ani) a ocupat locul I, iar Pusztai, același loc la individual. Și în ultimul concurs la care au luat parte — «Triunghiularul» Oradea-Carei — Căpleni — floretistii antrenorului Covaci au obținut victorii de echipe și la individual. Sînt rezultate care demonstrează elocvent că munca plină de abnegație a acestuia a început să fie răsplătită, că există talente și posibilități și la sate pentru practicarea acestui atât de elegant, dar și dificil sport. Andron Covaci, antrenor multilateral (floretă, sabie și spadă), ne-a asigurat că nu va precupeți nici un efort pentru ca secția de scrimă de la Recolta Căpleni să dobindească noi și frumoase rezultate, reinnoindu-și, în același timp, apelul pentru mai mult sprijin din partea forurilor în drept. Pentru anul viitor, dorește să reușească să se califice în divizia B, să participe la finala Cupei Speranțelor, precum și la finalele campionatelor naționale de juniori mici și mari.

Am părăsit Căpleni cu sentimentul tonic pe care ți-l dă cunoașterea unui om de carac-

ter, a unui pasional de care are alîta ne mișcarea noastră sportivă. Și să nu ne lăsam dacă peste cîțiva ani de pe aceste meleaguri se vor ridica veritabili campioni...

Alexandru SIMON

St. Pusztai, locul I în «Cupa Crasna».

ni

In pauza unui din-
e antrenamente (ca-
se tin cu regularita-
de doua ori pe sap-
mină), antrenorul
ovaci și o mică flo-
tistă de la Recolta.

Fotografiile amatori V. Nagy și O. Fuchs au prins
in obiectiv aspecte de la o demonstrație a floretisti-
lor din Căpleni și de la înmînarea trofeelor cuvenite
celor mai buni. Remarcați, desigur, asistența foarte
numeroasă.

NOTES

Numai cu materialul clientului?

O federație a fost criticată recent pentru că nu s-a preocupat de organizarea birourilor de presă la câteva competiții internaționale.

Dacă ne-ar întreba cineva, am fi de acord cu critica numai pe jumătate. Adică pentru neame-najarea «mesei presei» și pentru lipsa de opera-tivitate sau totală lipsă a buletinelor tehnice.

În ce privește asigurarea mijloacelor de trans-misiuni — telefon, telex — aici nu mai e federația de vină. Ca unul care am făcut parte din birourile de presă ale unor competiții sportive, aș vrea să pun în discuție o problemă.

La europenele de box (1969) și la mondialele de hochei de la București (1970), comisiile de organizare (în ultimă analiză — C.N.E.F.S.) au suportat cheltuieli importante legate de tele-comunicații. S-au plătit M.P.T.-ului (direct sau prin întreprinderi ale acestuia) pozarea și vă-loarea cablului intrat în baza sportivă, instalarea-desființarea aparatelor de telefon și telex. În afară de aceasta, s-au plătit salariile persona-lului de deservire și întreținere a instalațiilor, organizate în OFICIU P.T.T., precum și ore suplimentare stabilite, de M.P.T. — frește — după criteriile care li aparțin.

Banii pentru serviciile prestate (ce-i drept, la un înalt nivel de calitate și rapiditate) au fost încasați pe loc și în întregime de organele M.P.T., ca la orice oficiu public. După cum s-a văzut — și cum ne spuneau și cei care lucrau sau dirijau treburile — s-au făcut încasări frumoase, oficiul a fost încărcat spre limita maximă.

Personal, n-am înțeles de ce instalarea și, ca urmare, desființarea aparatului fără de care nu se poate vorbi la distanță, salariile personalului și toate celelalte au trebuit plătite de C.N.E.F.S., în timp ce încasările, în care sînt incluse, fără îndoială, toate costurile M.P.T.-ului, le-a făcut exclusiv M.P.T.-ul!!?

Pot organele de resort să-și extindă rețeaua serviciilor fără a pune cheltuieli strict necesare? Sau totul se face numai cu... materialul clien-tului?

În realitate, în normele de care se prevalează cei care PUN CONDIȚII la semnarea contractului (cînd organizatorii sportivi sînt cu cuțitul la os) este prevăzut că funcționarea oficiilor P.T.T. organizate în diverse ocazii nu trebuie plătită de așa-zisul beneficiar (că nici nu e el benefi-ciarul). Curios, dar beneficiar e... furnizorul!

Dar, repetăm, factorii de resort nici nu vor să audă. «Plățiți așa, bine! Nu plățiți, nu vă facem lucrarea!» Pentru un asemenea gen de servicii, este cel puțin de neînțeles să ți se pretindă bani că-l chemi să-i bagi niște bani în buzunar. E ca și cînd «Alimentara» ar cere cetățenilor să-i construiască prăvălia și să-i plătească vinzătorii...

În unele țări, instituții similare nu mai știu ce să facă să adune bani. Unii au construit oficii PTTR pe roți, cu tot ce le trebuie. La mari mani-festații sportive sau la alte ocazii, se trage cara-vana într-un loc adecvat, se dau jos un fel de obloane, se fac legăturile și în nici o oră totul merge strună. Cabine telefonice, telegraf, poștă, ghișeu cu efecte postale, mărci etc. stau la dis-poziția ziaristilor și publicului. Nu mai așteaptă P.T.T.-ul să i se construiască săli, cabine, tot felul de prize, mobilier.

Așadar, iată de ce birourile de presă nu se organizează ori de cîte ori e nevoie, de ce la stadioane nu avem telefoane, de ce zeci de ziaristi români și străini sînt împiedicați să-și facă meseria cum trebuie, deși ar plăti pentru aceasta.

Sperăm să vedem reglementată această pro-blemă deloc mărunță, să primim un răspuns de la cei vizati.

MIRCEA COSTEA

CARAMAN

Un «virf» care vine în trombă de la o etapă la alta.

Dobrogean de origine (s-a născut în comuna Mihail Kogălniceanu, jud. Tulcea, la 22 decembrie 1945), masivul înaintaş de astăzi a început «obscur», la Brăila, la C.S.O., în 1962. După doi ani la Brăila, «coboară» pe Dunăre, la Tulcea, în echipa Stufului.

Primul contact cu prima divizie se produce la Constanța (Farul). Nici aici, însă, nu are prea mult noroc. După doar șase luni, Caraman «descinde» în divizia B, la Portul, de unde va veni la Farul în această vară, «după Mexic». Această revenire coincide cu frumoasa «campanie estivală» a Farului.

Caraman nu și-a spus nici pe departe ultimul cuvânt. Succes!

TĂNASE

În frumosul meci Steaua-Farul (1-3), unul dintre cei mai aplaudați jucători constănțeni a fost Tănase. Mijlocășul Farului se afla într-un post nou, după ce cu ani în urmă jucase extremă, tot la Farul, fiind cedat Portului în vederea «fortificării».

Tănase, care e constănțean (25 februarie 1944), a început să joace la juniorii Farului în anul 1963. Drumul spre echipa întâi i-a fost îngreunat în acea perioadă de circulația prea mare a jucătorilor la Farul. Astăzi, după aproape cinci ani petrecuți la «Portul», Tănase revine ca un jucător complet nou, valorificându-și din plin aptitudinile de maratonist, dublate de cele ale unui bun tehnician. Recenta promovare în totuși confirmă din plin și «promovarea» lui Tănase în ochii suporterilor Farului.

CONSTANTINESCU

Constantinescu este un jucător care a demonstrat că Farul mai are talent (Constantinescu), poartă Farului de numai o vreme.

Ploieștean de origine, Constantinescu este unul din zădărnicii echipei noastre (născut în 1949), a început să joace acum zece ani la sportivă din Ploiești. După un timp, Constantinescu a fost descoperit de antrenorul nostru și a început să joace mai târziu și în echipa noastră. Constantinescu are însă foarte multe calități de fotbalist sportiv și tehnician. Constantinescu are însă foarte multe calități de fotbalist sportiv și tehnician. Constantinescu are însă foarte multe calități de fotbalist sportiv și tehnician.

Constantinescu este un jucător care a demonstrat că Farul mai are talent (Constantinescu), poartă Farului de numai o vreme.

În timp ce antrenorul **ROBERT COSMOC** (în dreapta) conduce antrenamentul înarmat cu un modern port-voce, «secundul» **Mașoti** (în stânga) are un mic «simpozion» tactic cu jucătorii de rezervă, în «prezența» unuia din cele patru turnuri ale instalației de iluminare, care asigură stadionului constănțean o vizibilitate perfectă pentru nocturnele litoralului.

la a DOBROGEI

FARUL

1970
1971

În picioare: STOICA, ANTONESCU, ȘTEFĂNESCU, MAREȘ, BADEA, PLEȘA. Jos: OPREA, TUFAN, CARAMAN, CONSTANTINESCU I., TĂNASE, KALLO.

Finalul de sezon al campionatului trecut a împus, fără îndoială, echipa de pe malul mării. După cum vă amintiți, rînd pe rînd, echipa lui Oc și Hașoti a îngenuncheat toate formațiile în plasa U.T.A.-ei, deschizînd culuar formației noastre.

revăzută Farul, pentru dumneavoastră, stimați. Acel final spectaculos n-a șubrezit moralul ei. Farul a rămas ceea ce este, adică o echipă în campionatul nostru de fotbal, cu merite stabile în dinamizarea lui.

tru început, să vă prezint un tabel, care confirmă vrul și moderația antrenorului Cosmoc în ceea ce privește posibilitățile individuale ale jucătorilor. Dacă am fi avut un portar de clasă și un

	Fizic	Tehnic-tactic	Moral
Antonescu	6	8	6
Badea	8	6	7
Antonescu	8	8	7
	6	8	7
	6	7	8
Constantinescu	6	8	6
Mareș	8	7	9
Pleșa	7	8	8
Ștefănescu	7	7	7
Tănase	7	8	7
Tufan	8	7	8
Stoica	7	8	6

prezintă, astăzi, Farul? Într-o convorbire cu antrenorul Robert Cosmoc, fostul petrolist, îmi spusese: Dacă am fi avut un portar de clasă și un

înaintaș de tipul lui Emmeric Dembrowschi, am fi putut visa la orice performanță în campionatul nostru. Așa, însă...

În ciuda acestei căi de mijloc forțate, Farul face deseori jocuri spectaculoase, ca urmare a unei inteligente valorificări a aptitudinilor individuale ale jucătorilor. Cei patru fundași, nefiind valori sigure, (poate cu excepția lui Antonescu), beneficiază aproape întotdeauna de aportul... preventiv al liniei de mijloc Tănase-Badea-Constantinescu. Atacul, deseori combinativ pe teren propriu, ca urmare a scutirii parțiale a mijlocașilor de obligațiile defensive, devine un «contraatac» viguros în deplasare, așa cum am putut vedea deseori în București și nu de puține ori în provincie, unde, în mod obișnuit, se joacă mai dur decît pe «23 August» sau «Republicii».

În cadrul formației actuale a Farului se constată aportul dinamic al lui Tănase, spectaculoasa recrudescență de formă a lui Badea, jocul bine dozat tactic al lui Antonescu și, mai ales, forța de percucie a lui Caraman, care are marele avantaj de a nu face nici o distincție între jocul acasă și cel în deplasare.

Pînă nu demult s-a bătut monedă pe faptul că Farul este o echipă de «mercenari» proveniți din toate colțurile țării. S-a spus chiar că jucătorii veniți pe malul mării vin aici pentru cîntecul lebedei sau, și mai... plastic, pentru a afla pe stadionul de pe malul mării tihna «cimitirului elefanților».

Această susținere, care nu avea un temei prea

mare nici acum vrei doi sau trei ani, este tot mai mult infirmată astăzi. Farul manifestă hotărîrea de a deveni tot mai mult o echipă a Dobrogei. Stoica, Antonescu, Pleșa, Tănase, Caraman, Tufan, plus patru din rezervele actualului lot, sînt dobrogeni de origine, cei mai mulți fiind născuți chiar în Constanța. Nu știm cîte echipe divizionare au — din acest punct de vedere — un procentaj atît de bun în loturile lor. Iar dacă ne gîndim că majoritatea celor citați reprezintă atu-urile majore ale Farului, ne dăm seama că Farul nu mai este nici pe departe un «cimitir al elefanților». De altfel, generozitatea cu care Farul i-a cedat pe Sasu și Koszka unor echipe din străinătate confirmă hotărîrea de a se transforma într-o echipă a Dobrogei, bineînțeles în limita posibilităților pe care le oferă tehnica de construcție a unei echipe.

Farul rămîne o echipă de bază a campionatului nostru. Simplul fapt că sosirea Farului în Capitală, de pildă, e aproape întotdeauna un semnal de alarmă pentru orice echipă bucureșteană, indiferent de poziția în clasament, este o carte de vizită. Pentru că, așa cum am spus-o și cu un alt prilej, Farul n-a «pactizat» niciodată cu tactica «micii ciupeli», asumîndu-și întotdeauna un risc care face din jocul de fotbal un joc adevărat.

Avem convingerea că noul filtru pe care și l-a impus orgolioasa echipă a Constanței va face ca noi și noi tineri de talent să pornească pe urmele unui Tufan, Tănase sau Caraman...

I. Ch.

MARILE DUELURI

Există, în ultima vreme, în fotbalul nostru, o oarecare emulație care angajează echipe, antrenori și jucători. Fenomenul e din ce în ce mai pregnant, iar creșterea tensiunii lui are drept cauze subiective Guadalajara, Rotterdam-ul și startul reușit al celorlalte echipe ale noastre în cupele europene.

Exemplul cel mai sugestiv îmi pare a fi recentul cuplaj bucureștean.

Iată, de pildă, o foarte sugestivă fotografie (nr. 1), pe care fotoreporterul nostru Paul Romoșan n-a anticipat-o.

În această fotografie, diferența de clasă între albi și albaștri este incalculabilă. Albii sînt reprezentăți de Nunweiller VI, Dumitrache și Dinu. Albaștrii Progresului nu sînt alții decît Vasile Dumbrovă, Raksi și... Dinu Iordan (în dreapta). Rezultatul se cunoaște. Echilibrul jocului, de asemenea. Ce anume a permis, în această situație, egalizarea șanselor? După părerea noastră, în afară de eforturile speciale pe care le face întotdeauna «echipa mai mică», e normal să amintim și faptul că emulația de care vorbeam se datorează și orgoliului de a juca împotriva unor fotbaliști care au fost timp de aproape o lună în centrul atenției opiniei sportive mondiale.

Fotografia a doua confirmă cazul clasic de emulație existent între echipele bucureștene. Duelul Steaua — Rapid nu a făcut excepție. Dan și-a uitat pe neașteptate eclipsa de formă, Neagu a redevenit *puncher*-ul echipei sale, iar Dumitru, blazat în general cînd întâlnește Jiul sau pe «U», și-a regăsit pofta de joc în fața unui Sătmăreanu, Hălmăgeanu sau Tătaru. În tabăra cealaltă, situația a fost aceeași, deși apropiata revanșă cu Karpați Lvov ar fi putut «ipoteca» ambițiile echipei.

În imaginea noastră (nr. 2), momentul golului rapidist. Neagu ju-

bilează, iar Ciugarin (aplecăt) reflectează, poate pentru prima oară, că fotbalul e mai greu decît se pare.

Fotografia de jos se încadrează de asemenea în emulația de care vorbeam. Duelul lui Doru Popescu cu talentatul Beldeanu, la care participă mai vîrstnicul dar atît de conștinciosul Grama, este o sinteză a eforturilor «noului val» de a rezista trenei pe care o impun consacrații.

...Să sperăm că suflul de tinerețe care se simte după Guadalajara va fi întreținut. Și dacă e adevărat că fotbalul nostru are nevoie de acumulări de fond pentru a putea ține pasul tempoului pe care și l-a impus, nu e mai puțin adevărat că stimularea «marilor dueluri» trebuie să însoțească și să devanseze chiar îmbunătățiri capitale de toți așteptate.

TABELUL GUADALAJARA

Intr-unul din numerele noastre apărute în perioada «El Mundialului» mexican v-am promis, stimați cititori. o... retrospectivă a pronosticurilor făcute de jucătorii noștri înainte de plecarea în Mexic. Astăzi, după ce a trecut destul timp, iar «Mundialul» poate fi dezbătut la rece, îmi împlinesc promisiunea, oferindu-vă tabelul pronosticurilor date de jucătorii noștri în București la 9 mai, deci în preajma plecării la Guadalajara. Iată acest tabel:

	ROMÂNIA- ANGLIA	ROMÂNIA- CEHO- SLOVACIA	ROMÂNIA- BRAZILIA
Răducanu	1-0	0-2	1-1
Adamache	1-0	3-2	0-1
Sătmăreanu	1-2	1-0	1-1
Ivăncescu	0-0	1-0	0-1
Lupescu	1-1	2-1	0-1
Dan	0-0	1-0	2-2
Mocanu	0-0	0-0	1-0
Deleanu	0-0	0-1	1-1
Nunweiler VI	1-0	1-1	0-0
Dinu	0-0	2-1	0-2
Dumitru	2-2	2-1	0-0
Pescaru	1-1	2-1	0-0
Neagu	0-0	2-1	0-0
Dembrowschi	0-0	1-0	0-1
Dobrin	0-0	2-1	3-3
Domide	0-1	2-1	0-0
Dumitrache	0-0	1-1	1-0
Tufan	1-0	1-0	1-1
Lucescu	1-3	2-1	1-1
Ghergheli	0-0	0-2	1-1

Deci, un total de 20 de jucători din cei 22. (Țătaru și Gornea erau în Mexic la ora acestui pronostic).

Ce ne demonstrează tabelul?

În primul rând, acest tabel pare să fie o expresie a naturității echipei noastre în aprecierea șanselor sale. Tabelul trădează un anumit echilibru. Scorurile sînt strînse. Doar patru din ele întrevădeau o înfringere la două goluri. În rest, se anticipa înfringeri la limită, rezultate de egalitate și câteva victorii de justete, adică a numai un gol diferentă.

În paranteză fie spus, toate pronosticurile sînt într-o lagrantă contradicție cu pesimismul negru care îi «ani-nă» pe mulți dintre suporterii echipei naționale, pe unii dintre specialiști, ca să nu mai vorbim de cei care atribuiseră echipei noastre, în calificările pentru Mexic, doar beneficiul unor elemente de conjunctură.

Foarte sugestivă îmi pare să fi psihologia de start înainte meciului cu Anglia. Jucătorii noștri au «mizat» — cum s-ar spune — pe tradiționala ineficacitate a echipei engleze în campionatul mondial, dar nu și-au făcut prea multe iluzii nici în ceea ce privește eficacitatea atacului nostru. Ei au izbutit să reziste, înainte de Mondial, marelei tam-tam care a făcut din echipa Angliei o

mare favorită și au opus acestei stări de spirit cele două «remize» anglo-române.

Cel mai interesant lucru îmi pare a fi abundența de «remize» și, mai ales, prezența masivă a lui 0-0. Este evident că jucătorii noștri și-au construit jocul pe un 0-0. Și trebuie să recunoaștem că, la ora aceea, cel puțin, această «construcție», deși nespectaculoasă, era foarte realistă. Acestui 0-0, cu obsesie, nu i s-au putut sustrage nici măcar temperamentele mai puțin echilibrate (Dumitrache, Dobrin, Dinu, Neagu). În orice caz, prezența a 13 «remize» (dintre care 10 «nule») pe tabelul pronosticurilor dovedește că echipa națională a României a ținut un joc egal cu Anglia și că accidentul Sătmăreanu - Hurst - Adamache din minutul 65 i-a tăiat, realmente, aripile, cu 25 de minute înainte de «sosire», paralizându-i inițiativa în aceste minute.

Cine a indicat victoria în meciul cu Anglia? Cei doi portari, adică doi oameni care n-ar fi putut-o forța (ca și Nunweiler VI, care a și avut iluzia realizării visului său, prin șutul greu parat de Banks cu numai două minute înainte de gol).

Rezultatele cele mai... neconforme spiritului jocului au fost date de Lucescu (1-3) și Dumitru (2-2). Primul a avut întotdeauna o stimă deosebită față de fot-

balul englez, iar al doilea și-a concretizat — și prin pronostic — lipsa de complexe demonstrată pe gazonul Guadalajarei.

În concluzie, un meci gândit cu insistență în direcția lui 0-0. Poate că tocmai această insistență a făcut imposibilă schimbarea registrelor în final, cînd planul a fost dejucat prin golul norocos al lui Hurst.

Meciul cu Cehoslovacia reprezintă o adevărată mostră de previziune clară. 14 jucători din 20 au pronosticat victoria echipei noastre la un gol diferență. Dintre aceștia, nu mai puțin de 8 au «văzut» chiar scorul final de 2-1. A existat, deci, un optimism deplin, mai ales că cei trei jucători care întrevăzuseră înfringerea (Răducanu, Deleanu și Ghergheli) n-au fost pe teren la fluierul arbitrilor.

O mențiune: după primele două jocuri, Domide avea ambele rezultate exacte.

În sfîrșit, meciul cu Brazilia continuă realismul echipei noastre în cîntărirea șanselor. Doar 3 jucători din 20 speră în victorie.

Cel mai apropiat de scorul partidei a fost Dobrin (3-3),

care a intuit, desigur, că se va iuca mai deschis. Dumitru uimește din nou prin pronosticul său: după ce a admis că putem înscrie două (!) goluri Angliei, iată-l susținînd că putem să nu primim nici un gol (!) din partea atacului brazilian. Să punem și acest pronostic pe seama optimismului firesc al mezinului echipei naționale, care avea să facă trei jocuri bune în compania «celor trei mari» de la Guadalajara.

○ observație de amănunt. Dacă Domide a fost cel mai apropiat de pronosticul general, prin faptul că a indicat două rezultate exacte din trei, Mircea Lucescu a întrevăzut scorul final de la Guadalajara (4-5), ceea ce demonstrează o mare încredere în capacitatea de replică a echipei noastre.

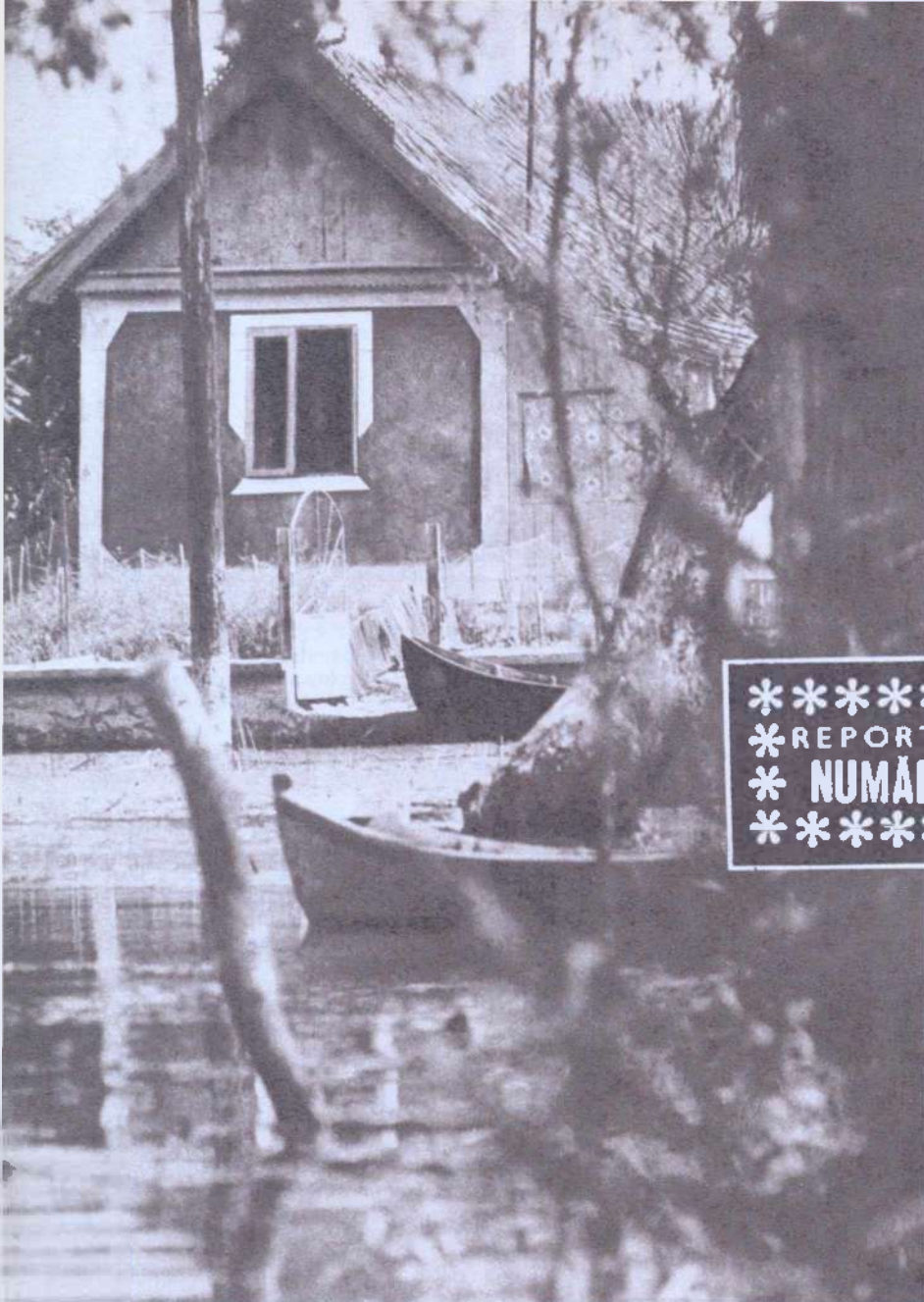
Toate aceste notații pe marginea «tabelului Guadalajara» ne arată că fotbalistii noștri trunțași au făcut pași mari pe drumul eliberării de complexul care îi cuprîndea cu ani în urmă în orice meci. Iar confirmarea parțială a stării de cvasi-optimism pe care o împărțeau foarte puțini la startul «Mundialului» onorează echipa noastră, dat fiind că ea este aceea care a făcut primul pas în înfringerea acestui complex.

Să sperăm că noul mare start în «Cupa Europei» va confirma această stare de spirit care, însă, va putea să triumfe numai și numai pe baza unor acumulări de fond în toate direcțiile.

Ioan CHIRILĂ

Anglia - România 1-0

Satul MILA 23. Vedere din casa campionului mondial Patzaichin.

Un cvintet de aur: Patzaichin, Covaliov, Sciotnic, Calabiciov și Butelchin.

 * REPORTAJUL *
 * NUMĂRULUI 18 *

După villorile acestei veri, apele Dunării au început să se retragă. De câteva luni, satul «Mila 23» este o veritabilă Veneție. Harnicii locuitori ai acestor locuri și-au refăcut casele roase de furia apelor. Pentru vizitatorul Deltei, satul a devenit din nou un punct de atracție. Pe «străzi» se circulă numai cu lotca.

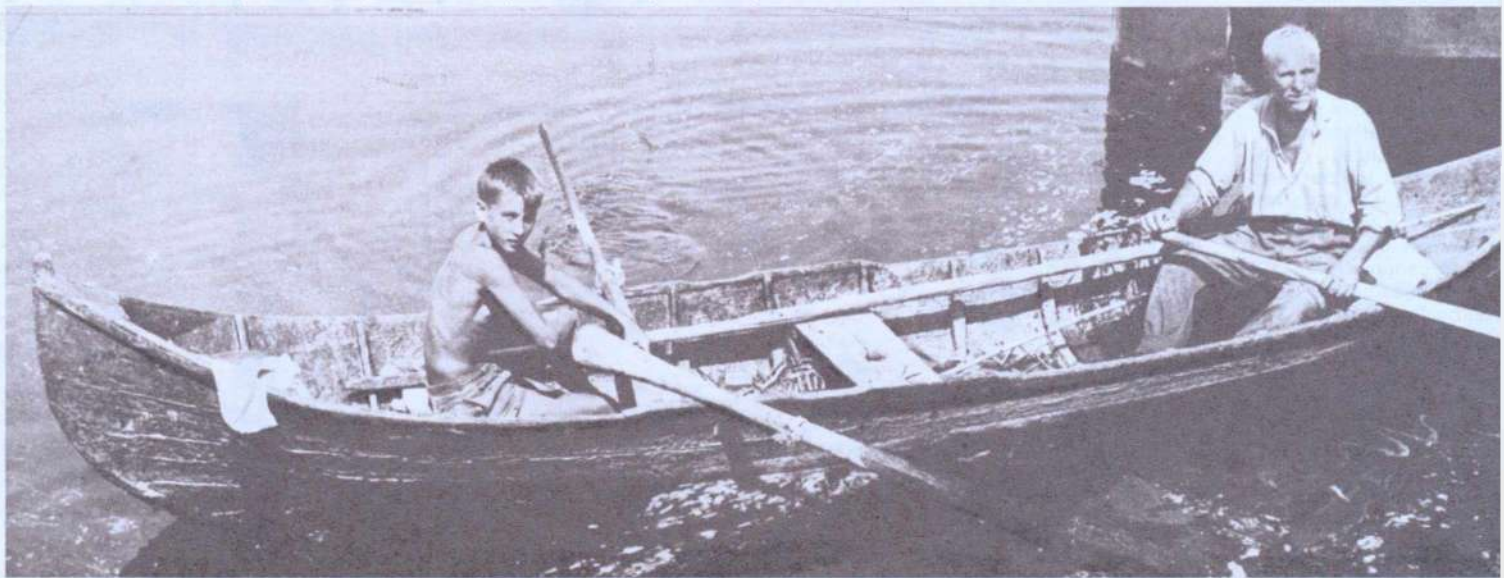
Satul acesta de pescari a adus în repetate rânduri lauri sportului românesc. Iată de ce nu l-am ocolit într-o recentă excursie în Delta Dunării.

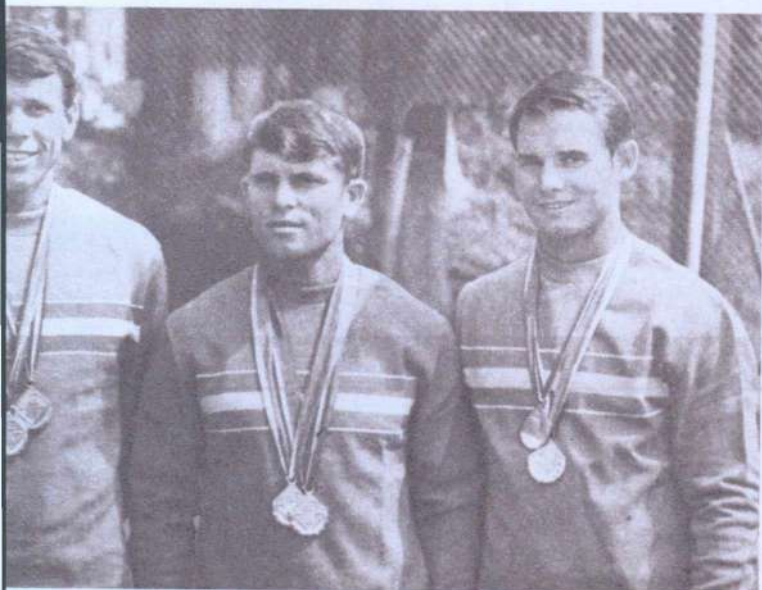
Vaporul te lasă în dreptul ponton de beton care se numește «Mila 18». De aici ajungi, după o oră pe jos, într-un loc în care bătrâna Dunăre a rupt de la stația de alimentare a creșterii de crapuri apare cineva să te treacă cu barca în p... cealaltă. În întâmpinarea noastră veni un băiețel blond. Cum nu avea mai mult de patru ani, am ajuns în câteva minute la celălalt mal.

Am mai așteptat un timp, în liniște desăvârșită. Deodată

VENETIA de AUR a DELTEI

Dublul «Covaliov» (tatăl și fratele campionului nostru) iau startul în proba de... pescuit.

Este fiul meu Serghei Covaliov, noul campion al lumii la canoe dublu 1000 metri.

auzit un clipocit. Apoi am zărit o lăcă. Visele erau minuite de un băiat de vreo 13-14 ani. Ne-am gândit să mergem cu el până în sat. A intervenit, însă, o voce baritonă: «Hei, Covaliov, pe unde te fiții alita?» Am tresărit. Poate că este tocmai cel pe care îl caut. Nu m-am înșelat. Chipul băiatului semăna foarte mult cu cel al lui Serghei Covaliov, multiplul nostru campion de canoe. Bătrînul era latăl lor.

Așa l-am cunoscut pe tatăl lui Serghei Covaliov. l-am arătat pozele din «Sportul». A pus degetul în dreptul profilului lui Patzai-

chin. Am început să stăm de vorbă. Bătrînul vorbea rar, privind peste ape: «Serghei s-a simțit chiar de la început, înainte de a umbla, ca peștele în apă. La înot era cel mai iute. L-au luat la întreceri, tocmai la Tulcea. A ieșit primul. Dar n-a rămas să bată apa cu brațele Avea visele. Trebuia să muncească. Am muncit împreună. Apoi a plecat militar, la Constanța. Ca sportiv se chema că tot înotător este. Acolo, la Constanța, a câștigat mai multe curse de înot. După cîteva luni a ajuns la București, la Dinamo. Antrenorul Hușan l-a pus la locul lui, la rame. Mai departe, știți mai bine decît mine.»

— Ce spun consătenii de izbinzile flăcăilor?

— Păi, să vă spun drept, cînd au dat la televizor cursa aceea din Danemarca, tot satul a cerut ca stația electrică să lucreze pînă cînd vedem totul. Cînd ai noștri au câștigat, nu ne mai puteam auzi unul pe altul. Numai mama lui Patzaichin plîngea de bucurie. Apoi, am cîștit pentru băieții noștri, care au făcut ca un sat așa de mic să ajungă să aibă sportivi atît de mari.

— Care dintre cei mari mai sînt din satul acesta?

— Sînt mulți. Sciotnic, Calabiciov, Butelchin. Și au mai fost Sidorov, Vorobiov... Să știți însă că și toți cei mici fug cu barca de acasă, și-i roagă pe cei mari să se întreacă cu ei. Fiecare dintre ei se și vede de pe acum mare campion.

In timp ce moș Covaliov a pus pe foc ceaunul pentru ciorba de pește, fratele campionului ne-a purtat pe drumurile de apă ale satului. Ne-a arătat casa lui Patzaichin. În prag, mama acestuia stătea gînditoare. Își aștepta băiatul.

Acum, toamna, flăcării se întorc la casele lor, cu laurii victoriilor pe frunte. Se întorc acasă, în satul «Mila 23», această Veneție de aur a Deltei.

Paul ROMOȘAN

CUTIA CU Uscrisori

ST. KOSZTIN — Petroșani
Remarca dv. e justă: publicăm și poze de turism, cînd sînt bune. În cazul fotografiei pe care ne-ați trimis-o, credem că lucrul cel mai puțin indicat era «contre-jour»-ul. Nimic n-a mai rămas din frumusețea și măreția muntelui. De acord?

VAL. KALLO — Eforle Sud.
Iată recordurile naționale la săritura în lungime-junioare: mici — Lucia Jinga: 5,96 m; mari — Alina Popescu: 6,16 m. Succes!

ST. CALOFIR — Vădăstrița, Olț. Așadar, oficiul PTT Vădăstrița v-a luat banii pe abonament, dar vă dă revista noastră la... o lună de la apariție (nr. 11 și 12). Ba, anumite numere (8—10) nu vi le mai dă deloc, sub pretext că... nu au apărut. Dacă așa stau treburile, tovarășii de la oficiul PTT cu pricina ar trebui invitați fie să citească mai repede revista ca să v-o dea și dv., fie să n-o mai împrumute și altora, fiindcă — cum e vorba — ...dacă dai, n-ai! Sîntem curioși să aflăm dacă acest număr, cu... «Cutia cu scrisori», o să apară... la oficiul P.T.T. Vădăstrița.

Bată-i să-i bată (cei mai de sus) de glumeți!

C.A. — Bacău. Vă rugăm să formulați clar, și cu ADRESĂ întrebarea, dînd nume de oameni, amănunte etc. Dacă doriți neapărat să rămîneți anonim, vom respecta dorința dv. Așteptăm cu interes, intrucît ceea ce presupunem că vă preocupă depășește un răspuns pur și simplu, și necesită... un articol mare!

MIRCEA SUCIU — Pitești.
Fotoreporterul nostru Paul Romoșan, care a însoțit echipa în Mexic, a și expediat pe adresa dv. fotografia solicitată. Cînd ne arătați și nouă colecția?

MARIANA BERCEANU — Constanța. Iată adresa: Clubul Rapid — București, Calea Giulești 18.

NICOLAE COROIU, — Beluș. Ne pare rău că nu vă putem satisfacé dorința.

GICA TUIȘ — Craiova.
Să-ncepem cu... pariul. Ei bine, pariul, oricît s-ar părea de curios, «sînte-ți» în măsură să-l... plătești, Florian Dumitrescu (U.T.A.) nefiind nici pe departe rudă cu antrenorul său Coco Dumitrescu. Dacă vă mai interesează răspunsul cu Oblemenco, mărturisesc că nu țin asemenea statistici. Oricum, pe cînd juca (un fel de a zice) la Rapid nu dădea goluri ca la Craiova. Alfel nu l-ar fi dat Rapidul... pe linia moartă.

MIHAI MOCANU — Roman. Ai să te miri, Mihăiță, dar despre cele mai multe talente sportive — mai ales atletice — din Roman s-a scris în revista noastră. Despre handbalistii românci vom mai scrie în curînd, așa cum ne îndemni.

Și acum, finalele Stelei, cînd a câștigat «Cupa României»:

1948/49 — 2—1 cu «U» Cluj; 1950 — 3—1 cu U.T.A.; 1951 — 3—1 cu Flacăra Mediaș; 1952 — 2—0 cu Flacăra Ploiești; 1955 — 6—3 cu Progresul Oradea; 1961/62 — 5—1 cu Rapid; 1965/66 — 4—0 cu U.T.A.; 1966/67 — 6—0 cu Foresta Fălticeni; 1968/69 — 2—1 cu Dinamo București și 1969/70 — 2—1 cu Dinamo București.

B.P. — Turnu Severin: Gînd la gînd cu bucurie! Din numărul acesta, deci, prezentarea unor echipe de fotbal și mai ales a unor fotbalisti recent înțriați în «arenă». N-am înșeles anonimatul dv.

G. MATEI — București. Am transmis colaboratorului nostru observația dv. În ce privește propunerile, nu credem că o asemenea statistică ar încăpea în paginile revistei noastre. În orice caz, ne vom mai gîndi la o soluție.

M. FARKAS — București. Aveți dreptate. Colegul meu, Ion Poștașu, de la ziar, mă necăjea glumînd că Ion Ochsenfeld ne-a lăsat «sopîrlele» în articol ca să ne pună citororii în cap.

VIOREL N. FLORESCU, com. Călmățuțul de Sus, jud. Teleorman (i se poate scrie și la Liceul Pedagogic Birlad, Anul IV C — învățători) roagă pe ceilalți colecționari să-i ofere, dacă posedă, următoarele numere din revista «Sport»: 1967 — de la 2 la 11, 13, 16, 18, 19 și 21 — 24. 1968 — 1, 2, 4, 7, 9, 11, 12, 14, 17, 19, 20, 22, 23, 24. 1970 — 10, 12, 13.

CRISTIANA GEORGESCU, București. Ne grăbim să vă dăm adresele sportivelor pe care le îndrăgiți, dv. și surioara: ILEANA SILA — C.S.M. Cluj, Piața Libertății 22; CORNELIA POPESCU — Clubul sportiv Rapid, Calea Giulești 18, București; prof. SONIA IOVAN — Palatul Pionierilor, București.

MARGARETA IANCU — București: Ilie este născut în București, la 26 iunie 1950, de profesie frezor, face parte din secția de box a clubului Dinamo București. Succese deosebite: titlul de campion la juniori — categ. 75 kg în 1967 și... selecția în lotul de tineret pentru europenele de la Miskolc. Adresa clubului, deci: Șos. Ștefan cel Mare, nr. 9, Loco.

Unde e fotbalistul Boc? Vai, tovarășa Margareta...

MARIAN PREDĂ — Brăila. Adresa lui Necula Răducanu, portarul preferat? Clubul Rapid, Calea Giulești 18, București. Iar pentru disputa cu prietenul Dan, cele două formații: RAPID: portari — N. Răducanu și A. Rămu-reanu; fundași — I. Pop, N. Lupescu, C. Dan, I. Greavu, A. Cojocar, C. Mușat, O. Niță și S. Costea; mijlocași — Constantin Dinu, I. Dumitru, M. Stelian și I. Angelescu; înaintași — C. Năsturescu, M. Petreanu, A. Neagu, T. Codreanu, I. Străț și N. Adam; DINAMO București: portari — M. Andrei, M. Constantinescu și I. Caval; fundași — P. Nicolae, F. Cheran, Cornel Dinu, M. Stoenescu, A. Deleanu, C. Ștefan și V. Dobrău; mijlocași — R. Nunweiler (VI), V. Sălceanu, A. Mustețea și A. Moldovan; înaintași — P. Nușu, F. Dumitrache, M. Lucescu, G. Both, Doru Popescu și I. Haidu.

Petrus

SPORT cocteil

CINE ZICEA...

...că Ion Ionescu... se face antrenor, și încă la o echipă de B? Ba spunea că a și semnat contractul... De semnat, a semnat, dar cu Cerde Bruges (Belgia) și nu ca antrenor, ci ca jucător. Cică, să nu se lase mai prejos decît Nichi Dumitriu-Brașov.

LEBEDELE ÎNTRE ELE

Iahtul francez «France» la probele dinaintea întrecerii primei regate cu... australianul «Gretel III» din cadrul cele de a 21-a ediții a Cupei Americii la iahting.

DIN NOU VORONIN

Renumitul gimnast sovietic Mihail Voronin și-a înscris recent în palmares primul loc în întrecerea de gimnastică dotată cu «Cupa U.R.S.S.». Acest exercițiu la care confirmă, el singur, talentul multiplului campion.

300 DE FETE ȘI BĂIEȚI...

...din R.D.G. au participat la «Crosul tineretului—1970». În imagine, un aspect din întrecerea fetelor.

PĂZEA, MAȘINILE!

Deocamdată cu d-alea mici, cu pedale, cu... un minz putere. Miine, poate, cu sute de cai sub capotele bolizilor de oțel. (Aspect de la sărbătoarea «Zilei culturii fizice», pe stadionul «Lenin» din Moscova).

GIMNASTICA DE MASĂ LA EXPO '70

Sub conducerea compozitorului și cântărețului Ichiro Fujiyama, peste 4 000 de tineri și virstnici care lucrează la EXPO '70 la Osaka practică programul de gimnastică de masă transmis pe radio.

44!

De 44 de ani (hai, unul-doi să fi lipsit, da-ncolo... 44 în cap!) concurează Nicolae GRETZI (azi are 62 de ani) în cursa de mare fond pe Dunăre, Brăila — Galați. Mulți ani înainte, nea Niculae!

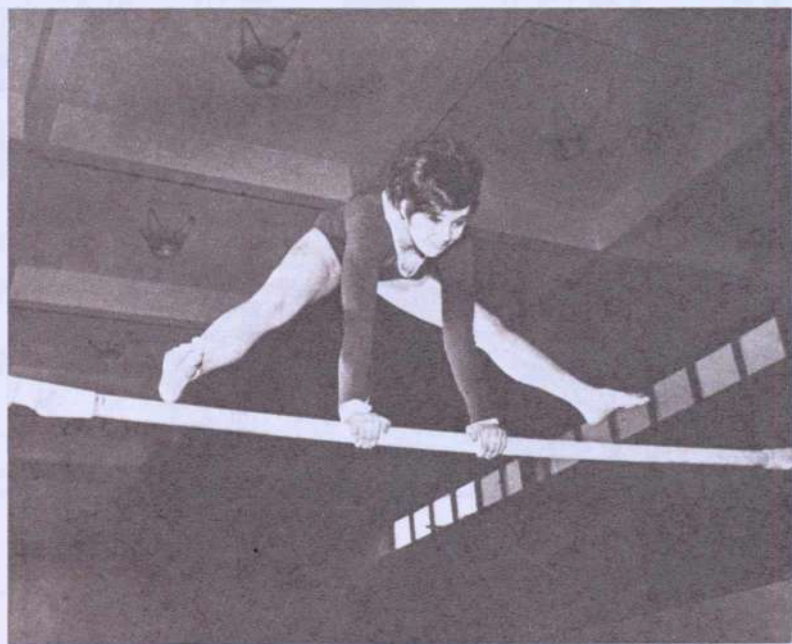
8 GREȘELI...

CA DEOBICELI... ... caricaturistul O. Covaci, după ce că desenează cum desenează, mai face și 8 greșeli intenționate, să vă dea de lucru dv., cititorilor. Cică, vă place. Dacă e așa, descurcați-vă dv. cu el, noi nu ne amestecăm.

TUMBA - ETERNUL CAMPION

După hochei pe gheață, o nouă pasiune în care celebrul Tumba Johansson face carieră — golful.

O NOUĂ... REGINĂ

...a gimnasticii cehoslovace: Bohunka Rimnakova. Specialiștii susțin că noua stea a gimnastelor din R.S. Cehoslovacă, Rimnakova, merge sigur pe drumul parcurs cu ani în urmă de imbatabila Vera Ceaslavska. O primă confirmare a acestor aprecieri urmează să aibă loc în curând la campionatele mondiale de la Ljubljana (Iugoslavia) Iată-o pe tinăra sportivă pregătindu-se pentru marele examen internațional.

MICROMOTIVE SPORTIVE

- Hannibal ante portas!... Înaintaș sau... fundaș?
- Marco Polo să fi inventat... polo pe apă?
- Fuga lui Bach... Bine, dar cu ce timp?
- Damocles era cu siguranță scrimer. N-ai auzit de sabia lui?
- Grădinile Semiramidei erau suspendate... pe viață?
- Se spune că giștele au salvat Koma. De la... retrogradare?

Titi-GHEORGHIU - Vaslui

LA 13 ANI...

Dolores FUENTES (Cuba) a reușit frumoase succese în campionatul de gimnastică al țării sale.

Gînduri despre LONGEVITATEA SPORTIVĂ

Departate de a fi numai o problemă a geriatricii sau gerontologiei, longevitatea, problema de interes major, dezbătută în ultimul timp pe toate complexele ei fațete, incumbă aspecte din cele mai variate domenii, dovada cea mai convingătoare constituind-o și faptul că însăși inspirata emisiune a televiziunii, ce a avut loc nu de mult, nu a reușit de-a lungul unui ceas, cu toată valoarea participanților, să satisfacă pe deplin interesul arzător al telespectatorilor față de această problemă.

Statisticile O.M.S. demonstrează tot mai convingător în ultimele două decenii că marile descoperiri din domeniul medicinei, cu efecte directe în îmbunătățirea condițiilor de igienă socială, precum și, în general, revoluția tehnico-științifică din zilele noastre, cu profunde implicații în viața cotidiană a multor țări ale lumii, nu puteau să nu sfărme limitele tradiționale ale mediilor de vîrstă și chiar și ale mediilor antropometrice, urcînd stacheta longevității numai în România de la 45 de ani în 1938, la 65 în zilele noastre.

Am considerat necesară această introducere pentru a face legătura dintre fondul general biologic al unui popor și longevitatea sportivă, ambele aflîndu-se într-o situație de intercondiționare, prima condiționînd-o în mare măsură pe cea de a doua.

Longevitatea sportivă a stîrnit în toate timpurile admirație și respect și nu rareori senzație.

De la legendarul Ulyse care în anii maturității mai făcea dovada forței sale neobișnuite,

la moș Cantili, ciclistul septuagenar dintre cele două războaie mondiale, la neobosiții Dinu Cristea sau Baboie din zilele noastre, exemplele de tinerețe prelungită au stîrnit întrebări cu atît mai numeroase, cu cît era foarte scăzută media «mortalității» competiționale a unor talente sportive decimate în primul rînd de virusurile infatuării timpurii, vieții nesportive și credinței nestrămutate în trînicia talentului, neconsolidat prin sudoarea miilor de ore de antrenament și prin asprimea privațiilor personale.

Evident că există o relație dialectică între longevitatea unui popor și longevitatea sportivă, determinată în ultimă instanță nu numai de regimul de antrenament, ci și de alte cauze generale, sau ținînd de structura individului și care ies din sfera articolului nostru.

Longevitatea sportivă include pe lingă gradul de sănătate al individului — așa cum preciza într-un recent interviu prof. dr. Ana Așlan, referindu-se la longevitate în general — condițiile sociale în care trăiește acesta, structura și bogăția vieții sale psihice, nutriția rațională (inclusiv excluderea toxicelor de orice fel), regimul său de muncă și de odihnă, sau altfel spus față de subiectul sportiv, echilibrul dintre efortul fizic și recuperare.

Fără a avea pretențiile unei investigații științifice, care ar trebui să se bazeze printre altele și pe date statistice, putem afirma fără greș că toți cei care au supraviețuit mai mult decît onorabil în sportul de performanță deceniilor de concurs, printre care putem cita

pe celebrul fotbalist englez Mathews, Archie Moore — campion mondial la box la 48 ani, Colnard, care mai stabilește recorduri valoroase în al cincilea deceniu al vieții sale, sau pe regretatul Petchovski care la 40 de ani juca mai bine decît unele vedete mofturoase din actualul nostru campionat de fotbal, toți fără excepție, în afara faptului că s-au bucurat de o robustete fizică și psihică și de o viață echilibrată, ferită de agresiunile nocive ale exceselor, au fost adepți convingși ai antrenamentului sistematic, s-au dovedit în stare să doboare recorduri la 40 de ani, ca Dinu Cristea, sau la 42 de ani, ca Colnard. O condiție simplă, dar aspră, care ține în mare măsură de caracter, de ceea ce se cheamă om, condiție fără de care (mai ales la rigorile antrenamentului contemporan) nu se poate ajunge la acele culmi ale consacării, care stîrnesc admirație.

Altmînteri, se aștern pe nevăzute, implacabil, automulțumirea mediocrității și îmbătrînirea timpurie care l-a trimis pe Coman la 24 de ani în divizia C, și care l-a oprit pe dotatul Gagea, la 28 de ani, să doboare un record ce dăinuie de peste 14 ani, deținut încă de Aurel Raica.

Iată un subiect de reflecție pentru toți cei ce se ocupă de destinele viitorilor performeri. Aceasta este una din lecțiile abecedarului sportiv, ce se cere a fi învățată timpuriu, adică atunci cînd nu este prea tîrziu...

ION BALAS

ÎN SPRIJINUL TURISMULUI

În ultima vreme, turismul — ca principală formă de manifestare a agrementului — cunoaște o extindere din ce în ce mai pronunțată, fie că este vorba de cel care vizează litoralul, lacurile, riurile sau munții, fie de cel în a cărui agendă sînt înscrise monumentele naturii sau cele istorice. Această stare de fapt provoacă o efervescentă în... culise, adică îi

pune — cum s-ar spune — la treabă pe furnizori. «Piața» cere tot mai multe corturi (nici cea mai bună medicație nu poate întrece efectul sedativ al campingului!), tot mai multe saltele pneumatice, scaune, mese și paturi pliante, termose și spirtiere, mingi, colaci și căști, ambarcații cu și fără pînze, cu și fără motor. Furnizorii — adică industria

locală (Sîntu-Gheorghe, Urziceni, Medgidia, Reghin, Cluj) și cea republicană (unități ale M.I.U.) — se străduiesc ca oferta lor să constituie un răspuns corect în toate sensurile: cantitate, calitate (rezistență mare, greutate mică, forme și culori atractive), prețuri accesibile. O imagine a acestor strădăni ale furnizorilor a oferit-o și recenta expoziție din Capitală, organizată în vederea contractărilor de echipamente-camping pentru anul 1971. Pusă sub lupă (ca să fim... generoși!), această imagine a strădaniilor furnizorilor nu a putut să escamoteze unele — să le spunem — imperfecțiuni. Despre ce fel de imperfecțiuni este vorba? Iată-le! Cu excepția corturilor de una sau două persoane, corturi fără pretenții, celelalte sînt — în general — greu accesibile și satisfac într-o mică măsură, deoarece: scheletul lor metalic este din oțel și nu din aluminiu (și nu ne putem plînge că ducem lipsă în țară de aluminiu; poate — la furnizori — de inițiativă și de spirit practic), ridicîndu-le greutatea la 30—40 de kilograme (circulă o glumă: «dacă vrei un cort de patru persoane, cum-pără-ți înții mașină!»); au un coeficient scăzut de impermeabilitate și de izolație termică; coloritul lor trădează lipsa de gust a penelului furni-

zorilor; prețurile sînt cam... săr în legătură cu aceste constatări, făcut o serie de sugestii: a) furnizorii să înlocuiască scheletul metalic din oțel printr-unul de aluminiu; b) să se organizeze în locurile mai adecvate (stațiuni, parcuri) poziții cu vânzare; c) echipamentele camping să fie vindute și cu plașrate (de la 1 000 de corturi, care ar ajunge pînă la aproape 10 000) furnizorii să fie și puțin... nețori (cele citeva sute de mii de saltele pneumatice de plajă să poartă inscripția stațiilor unde sînt pînă în vânzare: «Mamaia», «Eforie», «Mangalia», «Snagov», «Călimănești» etc.); e) consiliile populare să aloculeze spații corespunzătoare pentru instalarea campingurilor și să organizeze «service»-uri pentru persoanele care au ambarcații (alimentare, reparatii, garare în timpul iernii).

Dacă vor fi luate în seamă de autorități, aceste sugestii vor avea darul de a aduce o importanță economică contribuție pe planul cîștigului; cîștiga și furnizorii, și magazinele de desfăcere, și — în special — cîștigătorii, adică turismul nostru.

TEODOR BĂLĂȘ
șef de serv
Ministerul Comerțului Inter

